

20 czerwca 1931 r.

B61k 3/02

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ OPIS PATENTOWY

Nr 13635.

Kl. 20 h 10.

Joannes Teindas
(Paryż, Francja),
Henri Monfort
(Paryż, Francja)
i Jean Riboulet
(Paryż, Francja).

Samoczynny przyrząd do smarowania szyn.

Zgłoszono 15 marca 1929 r.

Udzielono 27 kwietnia 1931 r.

Pierwszeństwo: 31 marca 1928 r. (Francja).

Przedmiotem wynalazku jest samoczynny przyrząd do smarowania szyn, przeznaczony do zmniejszenia zużycia, jakiemu ulegają szyny i bandaże kół parowozów i wagonów kolejowych, gdy pojazdy te biegą po łukach.

W tym przypadku bowiem bandaże kół opierają się silnie o pionową wewnętrzną powierzchnię szyny, najbardziej oddaloną od środka łuku, przyczem wskutek tarcia zarówno ta powierzchnia szyny, jak i bandaże kół zużywają się nadmier-

nie, czemu zapobiega przyrząd według wynalazku.

Przyrząd ten zakłada się na parowóz i umieszcza w taki sposób, że gdy parowóz biegnie po łuku, przyrząd wytryskuje samoczynnie na pionową wewnętrzną powierzchnię szyny, a więc na część, narażoną na tarcie ze strony bandaży kół pociągu, strumień rozpylonego oleju.

Przyrząd do smarowania składa się zasadniczo ze szczelnego zbiornika, zawierającego pewną ilość oleju pod ciśnie-

niem powietrza, wynoszącym 4 — 6 atm, z rozpylacza na sprężone powietrze, wytwarzającego zawieszinę oleju pod ciśnieniem, przeznaczoną do smarowania szyn, i z układu przewodów rurowych, przez które kieruje się zawieszinę oleju pod ciśnieniem odpowiednio na jedną lub drugą stronę parowozu w kierunku pionowej wewnętrznej powierzchni obydwu szyn toru. Zakończenie tych przewodów, sąsiadujące z szyną, jest zaopatrzone w wylot, skierowany w taki sposób, by bezwzględnie uniknąć wytrysku oleju na powierzchnię górną, t. j. powierzchnię toczenia, gdzie obecność jego byłaby niepożądana (ze względu na poślizg kół, trudności przy hamowaniu i t. d.).

Przyrząd zawiera prócz tego narząd do samoczynnego rozrządzania smarowaniem szyn, dzięki czemu odbywa się ono wyłącznie wówczas, gdy parowóz biegnie po łuku.

Na rysunku przedstawiono przykład wykonania przyrządu według wynalazku, a mianowicie na fig. 1 — w widoku z boku, na fig. 2 — w widoku z przodu, na fig. 3 — w widoku z góry; fig. 4 — 8 przedstawiają szczegóły przyrządu.

W skład przyrządu wchodzi części następujące:

1. Szczelnie zamknięty zbiornik *A*, umieszczony na parowozie i przymocowany do ramy wózka przedniego. Zbiornik ten napełnia się olejem przez rurkę *B*, zamkniętą korkiem *C*. Zbiornik jest połączony z przewodami sprężonego powietrza parowozu zapomocą króćca *G*.

2. Zanurzona w zbiorniku *A* rura *H*. Ciśnienie sprężonego powietrza, doprowadzanego przez króciec *G*, zmusza olej do wznoszenia się w rurze *H*, która doprowadza go do rozpylacza *I*.

3. Rozpylacz *I* (fig. 4) posiada środkowy otwór *J*, przez który dopływa olej, oraz cztery boczne otwory, utworzone przez nacięcia *M*, przez które dopływa

sprężone powietrze ze zbiornika *A*. Zetknięcie się strumienia oliwy i strumienia sprężonego powietrza powoduje wytwarzanie się zawiesziny oleju, wydostającej się przez rurkę *N*.

4. Kurek *O*, do którego prowadzi przewód *N*. Jak widać z fig. 6 — 8, kurek ten jest trójdrogowy. W swym położeniu środkowym (fig. 7) kurek jest zamknięty i działanie rozpylacza ustaje, gdyż powietrze z olejem nie może wypływać przez rurki *P* i *Q*.

Gdy kurek *O* jest obrócony w prawo (fig. 8) lub w lewo (fig. 6), łączy się przewód *N* z jedną z rurek *P* i *Q*, które prowadzą zawieszinę oleju ku jednej lub drugiej szynie, która ma być smarowana.

Ruch kurka *O* jest samoczynny; odbywa się on pod wpływem zmiany położenia ramy wózka względem głównej ramy parowozu lub wagonu kolejowego; na torze prostym osie tych ram pokrywają się, na łuku zaś oś wózka zmienia swe położenie w prawo lub w lewo względem ramy głównej, w zależności od kierunku jazdy.

Aby wykorzystać te zmiany położenia, łączy się dźwignię *S* kurka (fig. 2), przymocowanego do ramy wózka na wsporniku *X*, zapomocą cięgła *R* z punktem stałym *T* głównej ramy parowozu lub wagonu kolejowego. Kanały kurka *O* są wykonane w taki sposób, że gdy parowóz lub wagon kolejowy biegnie po łuku, skierowanym w prawo, zawieszina oliwy jest doprowadzana do rury, skierowanej ku szynie prawej.

Na końcu każdej rury *P* i *Q* znajduje się wylot *U* specjalnego kształtu (fig. 5). Wylot ten ma na celu kierowanie zawiesziny oliwy na wewnętrzną pionową stronę *Z* szyny.

Działanie przyrządu jest następujące: gdy parowóz lub wagon kolejowy biegnie po torze prostolinijnym, kurek *O* jest zamknięty i przyrząd nie wytryskuje oleju; gdy parowóz lub wagon kolejowy biegnie po łuku, kurek *O* obraca się w jednym lub

drugim kierunku, w zależności od zmiany położenia ramy wózka względem głównej ramy parowozu lub wagonu kolejowego.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Samoczynny przyrząd do smarowania szyn, umożliwiający na łukach smarowanie wewnętrznej pionowej powierzchni szyny celem zmniejszenia zużycia szyn i kół parowozu oraz wagonów, znamieny tem, że składa się ze szczelnie zamkniętego zbiornika (A), zawierającego pewną ilość oleju pod ciśnieniem, z rozpylacza (I), działającego sprężonym powietrzem i wytwarzającego zawiesinę oleju pod ciśnieniem, przeznaczoną do smarowania szyn, z zespołu przewodów do tej zawiesiny oraz z samoczynnego narządu rozrządczego.

2. Samoczynny przyrząd do smarowania szyn według zastrz. 1, znamieny tem, że przewody do zawiesiny oleju są odpowiednio rozmieszczone po jednej i po

drugiej stronie parowozu w kierunku wewnętrznej pionowej powierzchni obydwu szyn toru, przyczem zakończenia tych przewodów, zbliżone do toru, są zaopatrzone w wyloty, służące do wytryskiwania zawiesiny oleju i skierowane tak, by uniemożliwiały rozprzestrzenianie się oleju po powierzchni górnej, t. j. powietrzni toczenia.

3. Samoczynny przyrząd do smarowania szyn według zastrz. 1 i 2, znamieny tem, że samoczynny narząd rozrządczy tak jest ukształtowany i w stosunku do ramy wózka umieszczony na parowozie lub wagonie, iż powoduje smarowanie szyn jedynie wówczas, gdy parowóz lub wagon biegnie po łuku.

Joannes Teindas.

Henri Monfort.

Jean Riboulet.

Zastępca: Inż. M. Brokman,
rzecznik patentowy.

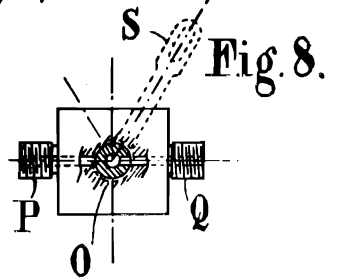
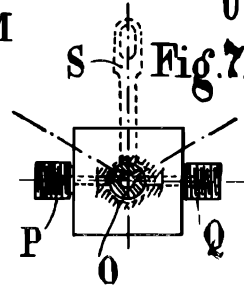
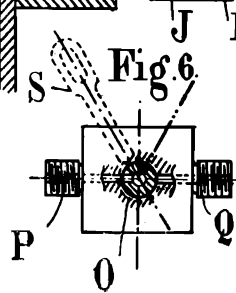
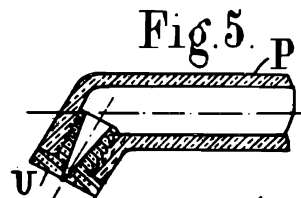
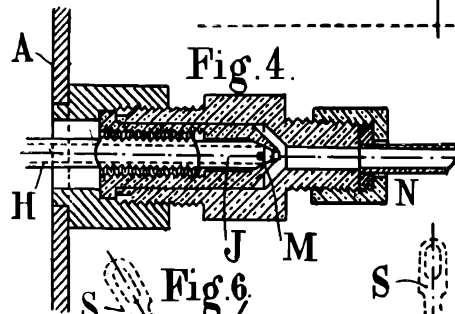
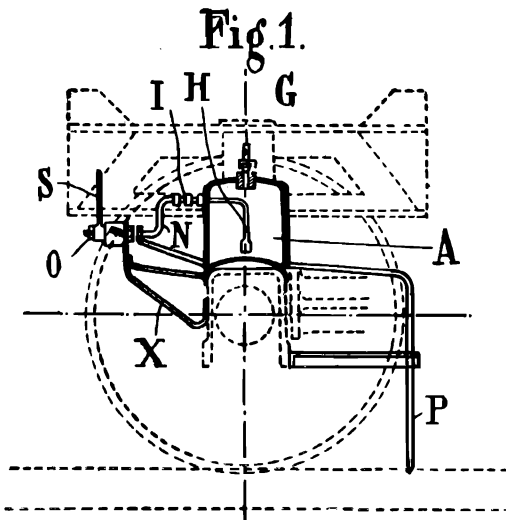

Fig. 2.

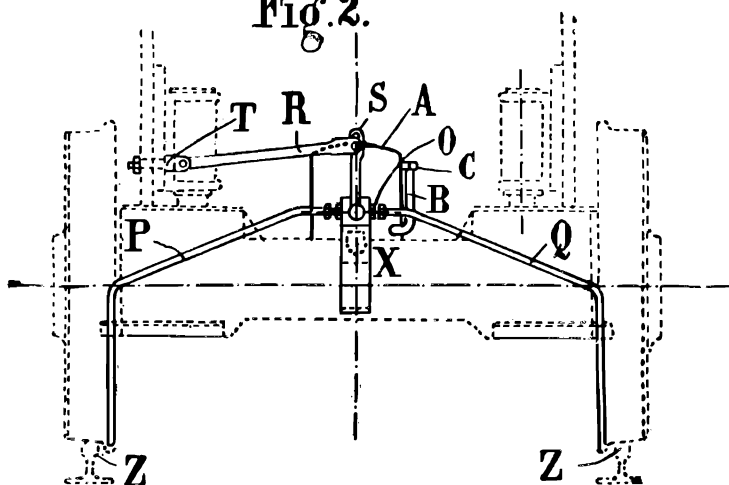

Fig. 3.

